

Бойко Іван Володимирович,
старший науковий співробітник ДНДІ МВС України,
м. Київ, Україна
ORCID 0000-0002-1713-9098

ЗАПОБІГАННЯ КРИМІНАЛЬНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ ЯК ОДНЕ ІЗ ГОЛОВНИХ ЗАВДАНЬ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ¹

“Мудрий законодавець не стільки дбає про
покарання за злочини, скільки про запобігання їм”²

Ш. Монтеस्क'є

У статті досліджується запобігання кримінальним правопорушенням як одне із головних завдань діяльності Національної поліції України. Крім того, подаються авторські визначення таких понять, як: “запобігання кримінальним правопорушенням органами Національної поліції України”; “загальна та індивідуальна превенція та профілактика кримінальних правопорушень органами Національної поліції”, а також сформульовані та обґрунтовані пропозиції з удосконалення законодавства у сфері запобігання кримінальним проступкам та злочинам органами поліції.

Ключові слова: запобігання, кримінальні правопорушення, проступки, злочини, превенція, профілактика, попередження, припинення, Національна поліція.

Із часів незалежності України при побудові правової держави завжди гостро стояло питання щодо зниження рівня кримінальних правопорушень та створення дієвої системи запобігання їм, але й натеper ця проблема потребує прийняття органами державної влади дієвих заходів щодо її розв'язання. Незважаючи на те, що державою вживаються заходи, спрямовані на своєчасне і повне реагування на кримінальні правопорушення, такі з них, як кримінальне переслідування та кримінальне покарання осіб, що їх вчинили, не спроможні зменшити рівень кримінальних поступків і злочинів та мінімізувати їх наслідки.

Людство здавна усвідомило, що стримувати та запобігти кримінальним правопорушенням тільки шляхом суворого покарання неможливо. Вперше у своїх роботах стародавні філософи Платон і Аристотель висловили ідею запобігання злочинам. На їхню думку, в суспільстві має діяти досконале законодавство, яке б відвертало людей від учинення злочинів. Подібний напрям розвивали й просвітителі XVIII ст.: Т. Мор, Ж. Руссо, І. Бентам, Ш. Монтеस्क'є, Вольтер (справжнє ім'я Франсуа Марі Аруе), Ч. Беккарія та ін. Вони вважали, що право могло би

¹ Початок. Продовження у наступному номері.

² *Монтеस्क'є Ш.Л.* О духе законов или об отношениях, в которых законы должны находиться к устройству каждого правления к правам, климату, религии, торговли и т.д. / под ред. А.Г. Горнфельд. СПб.: Издание Л.Ф. Пантелеева, 1900. С. 87.

стати могутнім засобом вирішення виникаючих у суспільстві конфліктів, і запропонували створення правової держави, серед пріоритетних завдань якої було б запобігання злочинності. У відомому трактаті “Про дух законів” Ш. Монтеस्क’є обґрунтоване положення про те, що мудрий законодавець не стільки дбає про покарання за злочини, скільки про запобігання їм, і робить він це шляхом поліпшення моральності суспільства [1, с. 87].

Слід зазначити, що запобігання кримінальним правопорушенням, як проступкам, так і злочинам – *по-перше*, є найгуманнішим засобом підтримки правопорядку в державі та забезпеченням охоронюваних законом цінностей. Його здійснення, разом із захистом людини та громадянина, суспільства, держави та її інститутів від кримінальних правопорушень, застерігає також нестійких громадян нашого суспільства від подальшого морального падіння, перешкоджаючи їм стати злочинцями, і тим самим позбавляє їх негативних наслідків кримінального покарання. *По-друге*, це найефективніший засіб протидії кримінальним проступкам і злочинам як соціальному явищу. Оскільки кримінально-правові заходи у виді покарання мають обмежений характер.

Водночас розбудова сильної правової держави завжди потребуватиме розв’язання великої кількості наукових розвідок із питань, пов’язаних із запобіганням вчиненню кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів, що є одним із головних завдань діяльності органів Національної поліції України (далі – НП України). В умовах проведення сучасної правової реформи в Україні останніми роками питання щодо покращення ефективності запобіжної діяльності органів, підрозділів НП України як основних суб’єктів протидії кримінальним правопорушенням вивчено недостатньо.

Серед учених, представників науки кримінального права та кримінології, які досліджували проблему запобігання кримінальним правопорушенням правоохоронними органами держави, важливо виділити таких провідних вітчизняних науковців, як: Г. Аванесов, О. Бандурка, В. Батиргарєєва, В. Голіна, В. Глушков, А. Жалинський, А. Закалюк, В. Звирбуль, М. Костицький, М. Коржанський, В. Кудрявцев, О. Кулік, О. Литвинов, А. Лопушанський, В. Маляренко, І. Медницький, І. Мельник, П. Михайленко, А. Музика, Г. Міньковський, А. Сахарова, В. Сташиса, В. Тація, В. Шакур, О. Юхно та інших. Однак, попри інтенсивність досліджень, присвяченим різним аспектам проблем запобігання кримінальним правопорушенням органами НП України, чимало важливих питань залишилося поза увагою вчених та практиків у галузі кримінального права та кримінології, що і зумовлює *актуальність* та важливість дослідження цієї проблеми, яка обґрунтовується наявністю прогалин у національному законодавстві, що регулюють питання запобігання кримінальним проступкам і злочинам органами НП України.

Метою статті є дослідження сутності та змісту проблемних питань щодо запобігання кримінальним правопорушенням органами НП України, а також вироблення обґрунтованих пропозицій з удосконалення законодавства та нормативно-правових актів у сфері запобігання кримінальним проступкам і злочинів органами поліції.

Водночас, говорячи про запобіжну діяльність, варто мати на увазі соціальну політику держави та суспільства в широкому значенні цього слова як засновану

на науковому пізнанні об'єктивних закономірностей розвитку суспільства та діяльність державних органів, громадських організацій та окремих громадян, що регулює певну сферу відносин між суспільством у цілому та його громадянами зокрема [2, с. 129]. Із цього приводу В.С. Батиргареева зауважує, що наголошувати лише на державному супроводженні протидії та запобігання кримінальним правопорушенням – означає свідомо звужувати запобіжні можливості суспільства [3, с. 398]. Слід зазначити, що протидія кримінальним правопорушенням – це обумовлене сутністю та змістом самих кримінальних проступків і злочинів поєднання запобігання їх проявам і кримінально-правового реагування на них. Оскільки запобігання кримінальним правопорушенням є нічим іншим, як складовою протидії її проявам, причому складовою першою та більш важливою, ніж кримінально-правове реагування кримінальних правопорушень.

Разом з тим, запобігати проявам кримінальних проступків і злочинів – означає не допустити виникнення схильності особи до вчинення кримінальних правопорушень, а коли вона вже виникла – не допустити їх переростання у вчинення кримінальних проступків і злочинів. Ігнорування цієї головної обставини призводить до некоректних висновків, з яких неможливо зрозуміти сутність і зміст запобігання кримінальним правопорушенням як явища об'єктивної реальності, а також чітко сформулювати поняття цього явища.

На сьогодні поняття “запобігання кримінальним правопорушенням” містить два аспекти – кримінально-правовий і кримінологічний. *Кримінально-правовий аспект* становить діяльність правоохоронних органів держави у т.ч. і органів НП України з виявлення й досудового розслідування кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів, виявлення винних осіб та притягнення їх до встановленої законом відповідальності, судовий розгляд кримінальних проваджень і виконання покарань – приговорів суду, які набрали законної сили. Саме кримінальне покарання як захід державного примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, яка вчинила кримінальний проступок чи злочин, і полягає в передбаченому кримінальним законом в обмеженні прав і свобод засудженого. Воно має за мету не тільки кару за вчинення кримінальних правопорушень, а й виправлення злочинців, тим самим запобігаючи вчиненню нових кримінальних проступків і злочинів з їх боку та впливаючи на інших осіб, які мають наміри вчинення кримінальних правопорушень. *Кримінологічний аспект* становить діяльність органів державної влади, правоохоронних органів у т.ч. і органів НП України, спрямовану на виявлення, усунення, обмеження й нейтралізацію причин та умов кримінальним проступкам і злочинам, а також превенція та попередження виникнення нових кримінальних правопорушень.

Варто звернути увагу на той факт, що сьогодні вчені-кримінологи розглядають проблему запобігання кримінальним правопорушенням, зі свого боку, складають власну теорію про її причини та умови, а також про тих людей, які вчиняють кримінальні проступки чи злочини, а тому чіткої ідеології щодо того, як запобігати кримінальним правопорушенням в Україні, вченими ще не вироблено.

Слід наголосити, що у кримінологічній науці запобігання злочинності визначається як складна, багаторівнева система, яку утворюють суб'єкти, об'єкти та заходи попереджувальної діяльності. Суб'єктом діяльності щодо запобігання

злочинності і злочинам можуть бути визнані орган, організація, окрема особа, які в цій діяльності виконують хоча б одну з таких функцій: організацію, координацію, здійснення або безпосередньо причетність до її здійснення [4, с. 324]. Отже, серед суб'єктів запобігання кримінальним правопорушенням основну роль виконують органи НП України в здійсненні превентивної та профілактичної діяльності, адже поліція належить до тієї групи суб'єктів, для яких запобігання кримінальним проступкам і злочинам є однією з основних її функцій.

Професор А.П. Закалюк писав, що термін “запобігання злочинам” вважати родовим, у межах якого, залежно від міри сформованості причин та умов злочинної поведінки і пов'язаного з цим моменту їх реалізації, виділяти *профілактику*, яка здійснюється до формування злочинного умислу; *попередження*, що відбувається після сформування злочинного умислу до початку вчинення злочину та *припинення злочину*, до якого належать запобіжні заходи, здійснювані після початку кримінально караних дій [5, с. 513–514]. Запропонований ученим підхід є методично виваженим, але не повною мірою узгоджується із сучасним законодавством нашої держави.

Завданнями Кримінального кодексу України (далі – КК України) є правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від кримінальних протиправних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також *запобігання кримінальним правопорушенням* (ч. 1 ст. 1 КК України) [6].

Також необхідно звернути увагу на те, що відповідно до Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень” від 22 листопада 2018 р. [7] передбачено, що у 2020 році кримінальні правопорушення почали розподіляти на кримінальні проступки і злочини. Таким чином, в останньому році періоду, що аналізувався, серед усіх кримінальних правопорушень кримінальні проступки склали 98 283 (27,3 %), а злочини – 262 339 (72,7 %) [8, с. 48–49]. Отже, кількість учинених кримінальних правопорушень, які тепер розслідуються за прискореною процедурою у формі дізнання, є суттєвою, що дозволяє помітно розвантажити слідчі підрозділи органів НП України.

Слід зазначити, що відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 2 Закону України “Про Національну поліцію” від 2 липня 2015 р., одним із основних *завдань поліції є надання поліцейських послуг у сфері протидії злочинності* [9], яку можна визначити як систему різноманітних видів діяльності та комплексних заходів органів НП України, спрямованих на попередження, усунення, нейтралізацію і обмеження, ослаблення факторів, детермінуючих злочинність, а також попередження вчинення нових кримінальних проступків і злочинів.

Разом з тим, попередження кримінальних правопорушень органами НП України – це система організаційно-правових заходів органів поліції, яка безпосередньо спрямована на свідомість конкретних осіб або окремих їхніх груп, які мають злочинні наміри, замислюють учинення кримінальних проступків і злочинів в Україні, у її окремому регіоні, галузі господарства, стосовно частини населення чи групи осіб, а також на підприємстві, в установі чи організації незалежно від форм власності. На рівні індивідуального запобігання кримінальні

правопорушення є системою своєчасного виявлення осіб, від яких можна очікувати вчинення кримінальних правопорушень їх припинення, виховний вплив на таких осіб та навколишнє мікросередовище, прийняття інших заходів (за необхідності примусу) для того, щоб кримінальні проступки і злочини не були вчинені.

Головною ознакою цієї форми запобігання кримінальним правопорушенням, є наявність зусиль, що застосовуються до конкретних осіб, які вже мають намір учинити кримінальні проступки чи злочини. З позиції кримінального права це означає, що попередження кримінальних правопорушень є діяльність суб'єктів запобігання усіх правоохоронних органів держави у т.ч. і органів НП України, громадських організацій, підприємств, установ й окремих громадян на стадії виявлення та припинення умислу на його вчинення.

Крім того, у чинних правових нормах п. 1–3; 5 ч. 1 ст. 23 Закону України “Про Національну поліцію” визначено, що *основними функціями поліція щодо запобігання кримінальним правопорушенням відповідно до покладених на неї завдань* є: 1) здійснення превентивної та профілактичної діяльності, спрямованої на запобігання вчиненню правопорушень; 2) виявлення причини та умови, що сприяють вчиненню кримінальних та адміністративних правопорушень, вживання у межах своєї компетенції заходів для їх усунення; 3) вживання заходів з метою виявлення кримінальних, адміністративних правопорушень; припиняє виявлені кримінальні правопорушення; 5) здійснює своєчасне реагування на заяви та повідомлення про кримінальні, адміністративні правопорушення або події [9].

Розглянемо одну із основних *функцій органів НП України, якою є: 1) здійснення превентивної та профілактичної діяльності, спрямованої на запобігання вчиненню правопорушень*. Об'єктом нашого дослідження є запобігання вчиненню кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів, що полягає у цілеспрямованій діяльності органів, підрозділів НП України з метою виявлення, усунення і зниження негативного впливу чинників, що зумовлюють учинення кримінальних правопорушень, формування позитивного середовища соціалізації і коригування поведінки осіб, схильних до вчинення кримінальних проступків і злочинів.

Вирішення зазначеної функції, яка стоїть перед органами НП України, передбачає реалізацію принципів, що ґрунтуються на визнанні загальнолюдських цінностей, поваги до прав і свобод людини, встановлення їх пріоритетом у стосунках з державою. Згідно з визначенням в академічному словнику української мови, термін “превентивний” означає “попереджати щось, запобігати чомусь”, а ось дієслово “діяльність” означає “застосовувати свою працю до чого-небудь”. Під *превенцією* (лат. *praeventio*, від *praevenire* – випереджати, попереджати) розуміється “запобігання злочинам”. Термін “превенція” також застосовується в науці як абсолютний синонім терміна “запобігання злочинності” [10, с. 700]. У свою чергу термін *запобігання злочинності* тлумачиться як соціальна діяльність, яка полягає в усуненні причин та умов (детермінант) злочинності. Вона є різновидом соціального контролю та соціальної профілактики антигромадської поведінки, зокрема тієї, що виявляється у вчиненні правопорушень. Запобігання злочинності є складовою функції правової держави щодо забезпечення правопорядку, охорони прав і свобод людини та громадянина і має своїм предметом причини та умови злочинності,

окремого злочину. Запобігання злочинності поділяють також за масштабом (сферою) її здійснення [10, с. 280].

І. Жданова та Т. Мозгова стверджують, що превентивна діяльність передбачає реалізацію профілактичних заходів у міжособистісній взаємодії з метою запобігання конфліктним ситуаціям [11, с. 17]. Проаналізувавши різноманітні підходи до визначення превентивної діяльності, ми частково погоджуємося з тлумаченням, яке пропонує В. Сулацький: превентивна діяльність НП України – це будь-які дії добровільного чи примусового характеру або комплекс таких дій, передбачених чинним законодавством України, вчинені уповноваженими особами поліції перед початком вчинення кримінального правопорушення та спрямовані на його попередження [12, с. 198].

Слід зазначити, що у праві превентивними заходами називають профілактичні та інші заходи, спрямовані на запобігання кримінальним та іншим правопорушенням. Водночас ми стверджуємо, що превенція є одним із напрямків у запобіганні кримінальним правопорушенням органами НП України до неї входить не лише запобігання, попередження кримінальних проступків і злочинам, але й здійснення інших повноважень поліцією щодо виконання завдань щодо надання поліцейських послуг у сфері протидії кримінальним правопорушенням. Вони мають профілактичний характер, оскільки головна їх мета – запобігання можливим кримінальним правопорушенням як проступкам, так і злочинам та надання допомоги людині та громадянину.

Поняття “превенція” включає в себе і врегульовані нормами права випереджувальні дії, спрямовані на недопущення настання небажаних наслідків щодо вчинення кримінальних проступків і злочинів. Превенція має переваги над попередженням, запобіганням та припиненням кримінальних правопорушень і тому, вона не обтяжує наслідками дій і не потребує інших заходів. Вона здійснюється на етапі формування наміру та мотивів протиправної діяльності і спрямована на свідомість людини (зміна поглядів, думок, *мотивів*, ціннісних орієнтирів, настроїв, психологічних установок осіб).

У правовій науці виокремлюють такі *види превенції*: *загальна превенція*, спрямована на попередження вчинення кримінальних правопорушень іншими особами; *спеціальна превенція*, спрямована на запобігання вчинення нових кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів тією ж особою.

Отже, на нашу думку, *превентивна діяльність органів НП України* – це особливий вид діяльності, передбачений чинним законодавством України, що здійснюється уповноваженими державою посадові особи органів поліції, перед початком формування наміру та мотивів протиправної діяльності особи вчинити кримінальне правопорушення, які у своїй роботі запобігають, попереджають (випереджають) та спрямовують свою діяльність на попередження вчинення нових кримінальних проступків і злочинів, а також здійснюють перевірку дотримання обмежень, установлених законом відносно осіб, які перебувають на превентивному обліку.

У свою чергу, *превентивний облік органів поліції* – це комплекс заходів здійснюваний органами поліції, спрямований на підтримання в належному технічному стані інформаційних підсистем єдиної інформаційної системи МВС про осіб, які перебувають на превентивному обліку в органах поліції та відносно яких

поліцейськими здійснюються превентивні заходи щодо недопущення цими особами вчинення кримінальних проступків і злочинів.

На нашу думку, до основних функцій органів поліції щодо превенції та профілактики кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів можна віднести, зокрема: 1) розроблення заходів превенції та профілактики кримінальних проступків і злочинів; 2) організація моніторингу об'єктивного статистичного обліку та аналізу даних про стан кримінальних проступків і злочинів, що відображає реальний стан кримінальної ситуації та сталого правопорядку в Україні, Головних управлінь НП України в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, областях, м. Києві (далі – ГУНП), територіальних (відокремлених) підрозділів (управлінь, відділів) за визначений період; 3) прогнозування кримінальної ситуації в Україні та окремих її регіонах, областях на перспективу (до 5-ти років); 4) виявлення осіб, схильних до вчинення кримінальних правопорушень та проведення з ними превентивної та профілактичної роботи, відповідно до чинного законодавства України; 5) практична реалізація комплексних і цільових програм з превентивних та профілактичних заходів щодо запобігання кримінальних правопорушень як проступків, так і злочинів, усунення причин і умов їх вчинення; 6) правове роз'яснення працівниками поліції населенню нашої держави чинного законодавства України з питань недопущення протиправної поведінки та кримінальної відповідальності за вчинення кримінальних проступків і злочинів; 7) інформування населення органами НП України про стан превенції та профілактики кримінальних правопорушень через засоби масової інформації (кожного кварталу); 8) патріотичне, моральне, духовне виховання і пропаганда здорового способу життя як засіб відвернення громадян від вчинення кримінальних проступків і злочинів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Монтескьє Ш.Л.* О духе законов или об отношениях, в которых законы должны находиться к устройству каждого правления к нравам, климату, религии, торговли и т.д. / под ред. А.Г. Горнфельд. СПб.: Издание Л.Ф. Пантелеева, 1900. 800 с.
2. *Миняева Т.Ф.* Политика государства в сфере обеспечения правового положения осужденных. Правоведение. 2000. № 1. С. 129.
3. *Батиргареева В.С.* Рецидивна злочинність в Україні: соціально-правові та кримінологічні проблеми: монографія. Харків: Право, 2009. С. 398.
4. *Закалюк А.П.* Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. Київ: Ін Юре, 2007. Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. 424 с.
5. Юридична енциклопедія: у 6 т. Київ: Укрентиклопедія, 1999. Т. 5. 680 с.
6. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-III. Відомості Верховної Ради України від 29.06.2001. № 25. Ст. 131.
7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень: Закон України від 22 листопада 2018 р. № 2617-VIII. Відомості Верховної Ради від 26.04.2019. № 17. Ст. 71.
8. *Вербенський М.Г., Кулик О.Г., Наумова І.В.* Кримінальна ситуація в Україні: основні тенденції: 2020 рік: монографія / за заг. ред. М.Г. Вербенського. Вінниця: ТВОРИ, 2021. 144 с.
9. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 р. № 580-VIII. Відомості Верховної Ради України від 09.10.2015. № 40–41. Ст. 379.
10. Великий енциклопедичний юридичний словник / за ред. Ю.С. Шемшученка. Київ: Юридична думка, 2007. 992 с.
11. Поліцейська (адміністративна) діяльність : навч. посіб. / за заг. ред. О.І. Безпалової. Харків: ХНУВС, 2020. 396 с.

12. Сулацький В. Поняття та структура адміністративно-правового механізму превентивної діяльності Національної поліції України. Підприємництво, господарство і право. 2021. № 3. С. 196–200.

REFERENCES

1. *Monteskie Sh.L.* (1900). O dukhe zakonov ili ob otnosheniakh, v kotorykh zakony dolzhny nakhoditsa k ustroystvu kazhdogo pravlieniia k nramam, klimatu, relihii, torhovli i t.d. "On the spirit of laws or on the relationship in which laws should be to the structure of each government to morals, climate, religion, trade, etc". / edited by A.H. Hornfeld. St. Petersburg: Izdanie L.F. Pantieleieva. 800 p. [in Russian].
2. *Miniazieva T.F.* (2000). Politika hosudarstva v sfere obespecheniia pravovogo polozheniia osuzhdiennykh. "State policy in the sphere of ensuring the legal status of convicts". Jurisprudence. No. 1. 129 p. [in Russian].
3. *Batyrlharieieva V.S.* (2009). Retsydyvna zlochynnist v Ukraini: sotsialno-pravovi ta kryminolohichni problemy: monohrafiia. "Recidivism in Ukraine: socio-legal and criminological problems: monograph". Kharkiv: Pravo. 398 p. [in Ukrainian].
4. *Zakaliuk A.P.* (2007). Kurs suchasnoi ukrainskoi kryminolohii: teoriia i praktyka. "Course of modern Ukrainian criminology: theory and practice: in 3 books". Kyiv: In Yure. Book 1: Theoretical principles and history of Ukrainian criminological science. 424 p. [in Ukrainian].
5. Yurydychna entsyklopediia: u 6 t. "Legal encyclopedia: in 6 volumes". Kyiv: Ukrentsyklopedia, 1999. Vol. 5. 680 p. [in Ukrainian].
6. Kryminalnyi kodeks Ukrainy. "Criminal Code of Ukraine, dated April 5, 2001 No. 2341-III". Information of the Verkhovna Rada of Ukraine dated June 29, 2001. No. 25. Art. 131 [in Ukrainian].
7. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo sproshchennia dosudovoho rozsliduvannia okremykh katehorii kryminalnykh pravoporushen. "On amendments to some legislative acts of Ukraine regarding simplification of pre-trial investigation of certain categories of criminal offenses": Law of Ukraine dated November 22, 2018 No. 2617-VIII. Information of the Verkhovna Rada from April 26, 2019. No. 17. Art. 71 [in Ukrainian].
8. *Verbenskyi M.H., Kulyk O.H., Naumova I.V.* (2021). Kryminalna sytuatsiia v Ukraini: osnovni tendentsii: 2020 rik. "The criminal situation in Ukraine: main trends: 2020: monograph" / by gen. ed. M.H. Verbenskyi. Vinnytsia: TVORY. 144 p. [in Ukrainian].
9. Pro Natsionalnu politsiiu. "On the National Police": Law of Ukraine dated July 2, 2015 No. 580-VIII. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine dated 09.10.2015. No. 40–41. Art. 379 [in Ukrainian].
10. Velykyi entsyklopedychnyi yurydychnyi slovnyk. "Large encyclopedic legal dictionary" / edited by Yu.S. Shemshuchenka, Kyiv: Yurydychna Dumka, 2007. 992 p. [in Ukrainian].
11. Politseiska (administratyvna) diialnist. "Police (administrative) activity: education. manual / for general ed. O.I. Bezpalo. Kharkiv: KhNUVS, 2020. 396 p. [in Ukrainian].
12. *Sulatskyi V.* (2021). Poniattia ta struktura administratyvno-pravovoho mekhanizmu preventyvnoi diialnosti Natsionalnoi politsii Ukrainy. "The concept and structure of the administrative and legal mechanism of preventive activity of the National Police of Ukraine". Entrepreneurship, economy and law. No. 3. P. 196–200 [in Ukrainian].

UDC 343.85;351.74 (477)

Boiko Ivan,Senior Researcher of the State Research Institute MIA Ukraine,
Kyiv, Ukraine,
ORCID ID 0000-0002-1713-9098**PREVENTION OF CRIMINAL OFFENSES AS ONE OF THE MAIN TASKS
OF THE ACTIVITY OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE**

The article investigates the prevention of criminal offenses as one of the main tasks and functions of the activity of the National Police of Ukraine for preventing

© Boiko Ivan, 2022

DOI (Article): [https://doi.org/10.36486/np.2022.2\(56\).14](https://doi.org/10.36486/np.2022.2(56).14)

Issue 2(56) 2022

<http://naukaipravoohorona.com/>

criminal offenses and crimes, which are committed primarily to test the factors that predetermine it, their existence in modern conditions of development of society, state and its institutions. The essence and content of the prevention of criminal offenses and crimes by the police, which should be conditioned by the state of crime itself as determined by subjective and objective factors evolutionary variability of human propensity to commit criminal offenses and their manifestations in the form of the actual commission to eliminate, limit and terminate. Established, that the preventive potential of the police activity consists in counteracting negative phenomena and processes that contribute to the reproduction or increase in the level of criminal offenses, stimulates law-abiding behavior of the person, reduces social contradictions, criminogenic confrontation of different segments of the population, the level of unemployment, increases the standard of living of people, creating other necessary conditions for increasing the level of sustainable law and order in our state.

The basic functions of the police to prevent criminal offenses in accordance with its tasks are disclosed, in particular: 1) implementation of preventive and preventive activities aimed at preventing the commission of offenses; 2) identification of causes and conditions contributing to the commission of criminal offenses, taking measures within their competence to eliminate them; 3) taking measures to detect criminal offenses and their termination.

The author's concepts are outlined: "prevention of criminal offenses by the National Police of Ukraine"; "general and individual prevention and prevention of criminal offenses by the National Police", and also formulated reasonable proposals for the improvement of legislation in the field of prevention of criminal offenses and crimes by the police.

Keywords: prevention, criminal offenses, misdemeanors, crimes, prevention, avoidance, termination, agencies, National Police.

Отримано 07.06.2022